

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเป็นมา

ผู้เรียนแต่ละคนจะใช้รูปแบบและวิธีการเรียนที่แตกต่างกันเพื่อให้เกิดการจดจำข้อมูลและความรู้ที่รับมากที่สุด ความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนเกิดจากการใช้รูปแบบการเรียนที่หลากหลายและแตกต่างกัน รูปแบบการเรียนเป็นลักษณะของการเรียนที่บุคคลหนึ่งๆ ใช้หรือทำเป็นประจำ รูปแบบการเรียนรู้อาจไม่ได้หมายถึงความสามารถโดยตรงแต่เป็นวิธีการที่บุคคลใช้ความสามารถของตนที่มีอยู่ในการคิดและเรียนรู้ ฉะนั้นจึงไม่มีรูปแบบการเรียนใดดีที่สุดหรือแย่ที่สุด ความสำเร็จในการเรียนจึงอยู่ที่การตระหนักถึงธรรมชาติและรูปแบบการเรียนของตัวเองว่าเป็นรูปแบบใดเหมาะสม เพื่อให้ตนเองได้พัฒนาการใช้รูปแบบการเรียนนั้นๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพของการเรียนในชั้นเรียนมากที่สุด

การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียน เริ่มจากนักการศึกษาและนักจิตวิทยามุ่งความสนใจต่อการเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยนำแนวคิดของรูปแบบการคิดมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเน้นสู่บริบทของการเรียนรู้ในชั้นเรียน และพัฒนาเป็นแนวคิดใหม่โดยเรียกว่า รูปแบบการเรียนรู้อ (Learning style) คำว่า "รูปแบบ (style)" ในทางจิตวิทยา หมายถึงลักษณะที่บุคคลมีอยู่หรือเป็นอยู่ หรือใช้ในตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมอย่างค่อนข้างคงที่ เช่น สไตล์การพูด สไตล์การทำงาน และสไตล์การแต่งตัว เป็นต้น ซึ่งก็หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของเราเป็นอยู่ หรือเราทำอยู่เป็นประจำ หรือค่อนข้างประจำนั่นเอง (เอมอร กฤษณะรังสรรค์, 2553) ดังนั้น "รูปแบบการเรียน" (Learning Style) หมายถึง ลักษณะทางกายภาพ ความคิด และความรู้สึก ที่บุคคลใช้ในการรับรู้ ตอบสนอง และมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างค่อนข้างคงที่ (Keefe, 1979 อ้างใน Hong & Suh, 1995)

ตัวอย่างการใช้รูปแบบการเรียนในชีวิตประจำวันของเรา เช่น การจดจำหมายเลขโทรศัพท์ บางคนจำด้วยการนึกภาพของตัวเลขในสมอง โดยการจินตนาการตัวเลขบนหน้าปัดโทรศัพท์ การอ่านหมายเลขจากกระดาษที่บันทึก หรือการนึกภาพหมายเลขในขณะที่ตนบันทึกหมายเลขลงในแผ่นกระดาษ สำหรับกรณีนี้เป็นการเรียนรู้ด้วยการใช้สายตา (Visual Learning Style) บุคคล

ประเภทนี้จะสามารถจดจำข้อมูลต่างๆ ด้วยการอ่านข้อความ (Visual Learner) ดังนั้นการเรียนรู้ของบุคคลประเภทนี้จึงควรเป็นการเขียน และอ่านข้อความต่างๆ มากกว่าการฟังคำบอกเล่าจากบุคคลอื่น นอกจากนี้ การจำหมายเลขจากการฟังคำบอกกล่าวของบุคคลอื่น เป็นการเรียนรู้ด้วยการฟัง (Auditory Learning Style) การจำหมายเลขด้วยความเคยชินของการใช้ปลายนิ้วกดบนหน้าปัดโทรศัพท์ โดยไม่ต้องมองเลขโทรศัพท์ วิธีการนี้เรียกว่าการกระทำหรือปฏิบัติตนในสถานการณ์นั้นๆ (Tactile/Kinetic Learner) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจว่ารูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบใด เราก็สามารถพัฒนาวิธีการและรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองให้เข้ากับสถานการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้อย่างเป็นที่น่าพอใจ

ตามหลักจิตวิทยาโดยทั่วไปเมื่อมนุษย์มีความชื่นชอบวิธีการใดและวิธีการนั้นได้ผลดีในการทำกิจกรรมนั้น บุคคลนั้นจะเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการเดิมสำหรับการทำกิจกรรมอื่นๆ เพื่อให้เกิดผลที่เป็นที่น่าพอใจของตนเองต่อไป (Dunn, 1978) ผู้เรียนแต่ละคนจะมีวิธีและรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันหลายรูปแบบ (Ouellette, 2000) โดยผู้เรียนแต่ละคนจะเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามความถนัดและความชอบของตัวเองเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนและพยายามลดความยากลำบากในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษลงได้ นอกจากนี้ในแต่ละชั้นเรียนย่อมมีผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนทุกประเภทได้มีส่วนร่วมในการเรียนในชั้นเรียนร่วมกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดวิธีการเรียนรู้ ที่ได้เริ่มทำการศึกษาในยุค 1970 และได้รับความนิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ผู้สอนต่างตระหนักถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการและรูปแบบการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความชอบและความถนัดในการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน

การเรียนภาษาอังกฤษ เป็นอีกสถานการณ์การเรียนรู้หนึ่งที่ผู้เรียนต้องมีวิธีและรูปแบบการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีพัฒนาการของความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่สอดคล้องกับปรัชญาการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องเข้าใจถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นประเด็นสำคัญ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นปัจจัยที่สำคัญๆ หลายประการเช่น เพศ วัย ระดับความสามารถในการเรียนรู้ เอกสารประกอบการเรียนการสอน รูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย ความสนใจของผู้เรียน เป็นต้น แต่ผู้สอนยังละเลยการตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนแต่ละคนก็มีลักษณะการสอนที่แตกต่างกัน บางคนชอบที่

จะพูดอธิบาย มากกว่าการให้ผู้เรียนนั่งอ่าน หรือทำแบบฝึกหัดเองตามลำพัง ฉะนั้นการที่ผู้สอนรู้ว่าผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบใด จึงมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการจัดสภาพการเรียนการสอน และยังช่วยให้ผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมและปัญหาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดและใช้รูปแบบการเรียนรู้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญเติบโตทางธุรกิจและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับนานาประเทศ จากข้อมูลใน The Cambridge Encyclopedia of Language (Crystal, 1987 อ้างใน ประชัญญา ศรีสวัสดิ์, 2007) มีการประมาณว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีอยู่มากถึงประมาณ 300 ล้านคน มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอีกถึง 300 ล้านคน แล้วยังมีอีกประมาณ 100 ล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว และจากผลการสำรวจขององค์กร UNESCO และองค์กรระดับโลกอื่น ๆ ยังได้เน้นให้เห็นชัดยิ่งขึ้นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษได้ถูกใช้เป็นภาษาทางการและกึ่งทางการในประเทศกว่า 60 ประเทศทั่วโลก และมีความสำคัญในประเทศอื่น ๆ อีก 20 ประเทศ จัดหมายสามในสี่ส่วนในโลกนี้เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ข้อมูลในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ถึง 80 เปอร์เซ็นต์ของโลกอยู่ในรูปของภาษาอังกฤษ รายการวิทยุภาษาอังกฤษมีผู้รับฟังมากกว่า 150 ล้านคนใน 120 ประเทศ เด็ก ๆ กว่า 50 ล้านคนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาเสริมตั้งแต่ชั้นประถม และอีกกว่า 80 ล้านคนเรียนในชั้นมัธยม (ข้อมูลนี้ไม่ได้รวมถึงประเทศจีน) (ประชัญญา ศรีสวัสดิ์, 2551) จากข้อมูลเหล่านี้แสดงถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในโลกปัจจุบัน ดังนั้นประเทศไทยจึงควรเร่งและพัฒนาการเตรียมความพร้อมของบุคลากรของประเทศเพื่อให้มีทักษะภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารสร้างความร่วมมือ เจรจาต่อรอง และสร้างความสัมพันธ์ทางธุรกิจ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังพบบทความต่างๆ ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่อภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษไว้อย่างแพร่หลาย ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าผู้ที่มีความสามารถในใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพได้มากกว่าผู้อื่น ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วจะมีภาพลักษณ์ทางธุรกิจที่โดดเด่นไปจากบุคคลอื่น

การพัฒนาและเตรียมความพร้อมของบุคลากรเพื่อให้มีความสามารถในการสื่อสารด้วยการใช้ทักษะภาษาอังกฤษได้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาและวิวัฒนาการออกแบลักษณะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาของสถาบันการศึกษาไทย จาก

การเน้นย้ำพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) แต่เพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ดังนั้นนักการศึกษาจึงมุ่งความสนใจไปที่การพัฒนาให้นักเรียนและนักศึกษาที่มีพัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารเพื่ออาชีพ หรือภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Occupation Purposes) เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนอย่างชัดเจนมากขึ้น

ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพมีเป้าหมายที่สำคัญคือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์อาชีพที่ชัดเจน เช่น เนื้อหา คำศัพท์เฉพาะ เพื่อเตรียมผู้เรียนเข้าสู่สถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ (Robinson, 1980) การศึกษารูปแบบการเรียนรู้อังกฤษเพื่ออาชีพจึงมีความสำคัญต่อการเตรียมบทเรียน กิจกรรมการสอน สื่อการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในปัจจุบันได้มุ่งเน้นในการพัฒนาประเด็นต่างๆ ทั้งการพัฒนาหลักสูตรและเนื้อหา สภาพแวดล้อมทางการศึกษา และการใช้สื่อเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยมองข้ามประเด็นสำคัญสำหรับกระบวนการเรียนรู้อังกฤษ นั่นคือ การพัฒนาให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและบทบาทที่โดดเด่นต่อการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของตัวเอง ผู้เรียนเอง ซึ่งประเด็นสำคัญนี้ได้ถูกละเลยไปในภาคปฏิบัติระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กล่าวได้ว่าการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจะต้องเปลี่ยนทิศทางของการมุ่งเน้นมาที่ผู้เรียนให้มากขึ้น ซึ่งแนวความคิดนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Cohen (1990) เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ที่กล่าวว่า ควรหันเหความสนใจจากผู้สอนมายังผู้เรียนและไม่มุ่งเน้นที่จะปรับปรุงวิธีการสอนแต่เพียงอย่างเดียว

ดังนั้นภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายธุรกิจเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพของบุคลากรในวงกว้าง หลากหลายอาชีพและสายงาน ตั้งแต่พนักงานระดับผู้ปฏิบัติการไปจนถึงผู้บริหาร เนื่องจากภาษาอังกฤษธุรกิจถูกใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลและคำสั่งในสถานการณ์จริงของการทำงาน (Chen, 2002) ซึ่งบุคลากรแต่ละตำแหน่งมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานในสายงานของตน

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษธุรกิจ ประกอบกับความต้องการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ต้องการพัฒนาและผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษในสถานการณ์การประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพและชัดเจนมากขึ้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการตลาดแรงงานด้วยการพัฒนาการ

เรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายธุรกิจจึงเป็นอีกประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษา เพื่อผู้สอนภาษาอังกฤษจะได้รู้และเข้าใจลักษณะและรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน และนำผลการศึกษามาปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมการเรียน ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียนสาขาวิชาชีพธุรกิจ ทั้งในรูปของเอกสารคำสอน การใช้คำสั่งในการมอบหมายงานและการทำกิจกรรมในชั้นเรียน ที่ซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างยั่งยืน โดยผู้เรียนจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ของการทำงานจริงหลังจากที่จบการศึกษา และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้ทันทีโดยไม่ต้องเรียนเพิ่มเติม และเป็นผู้ที่ได้รับโอกาสในการคัดเลือกเป็นบุคลากรของสถานประกอบการธุรกิจมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้แก่ ระดับการใช้รูปแบบ จำนวนรูปแบบที่ชอบใช้ และรูปแบบที่ชอบใช้
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพกับภูมิภาคอื่นที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ คณะ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป

คำถามในการวิจัย

1. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ระดับการใช้ จำนวนรูปแบบที่ชอบใช้ และรูปแบบที่ชอบใช้เป็นอย่างไร
2. นักศึกษาชายและหญิงมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษาที่เรียนคณะต่างกันมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปต่างกันมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ระดับการใช้ จำนวนรูปแบบที่ชอบใช้ และรูปแบบที่ชอบใช้แตกต่างกัน
2. นักศึกษาชายและหญิงจะมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่เรียนคณะต่างกันจะมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ยต่างกันจะมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพระดับปริญญาตรี ภาคปกติ หลักสูตร 4 ปี จำนวน 1,347 คน ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปทั้ง 4 รายวิชา ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (EN111: Fundamental English I) ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (EN112: Fundamental English II) ภาษาอังกฤษระดับกลาง (EN211: Intermediate English) และ ภาษาอังกฤษระดับสูง (EN212: Advanced English) และลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายธุรกิจ (English for Specific Purposes) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โดยเก็บข้อมูลในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษในช่วงเดือนสิงหาคม 2553

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ภูมิภาคหลังที่แตกต่างกันของนักศึกษา

2.1.1 เพศ แบ่งเป็น

2.1.1.1 เพศชาย

2.1.1.2 เพศหญิง

2.1.2 คณะ

2.1.4.1 บัญชี

2.1.4.2 บริหารธุรกิจ

2.1.4.3 เศรษฐศาสตร์

2.1.3 ระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

2.1.4.1 ระดับดีมาก

2.1.4.2 ระดับดี

2.1.4.3 ระดับปานกลาง

2.1.4.4 ระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ

2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกเป็น 6 แบบ ได้แก่

2.2.1.1 รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VSL-Visual Learning Style)

2.2.1.2 รูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS - Audio Learning Style)

2.2.1.3 รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS - Tactile Learning Style)

2.2.1.4 รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (KLS - Kinesthetic Learning Style)

2.2.1.5 รูปแบบการเรียนด้วยการเรียนตามลำพัง (ILS - Individual Learning Style)

2.2.1.6 รูปแบบการเรียนด้วยการเรียนเป็นกลุ่ม (GLS - Group Learning Style)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ (ELS – English Learning Style) หมายถึง รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยผู้เรียนมีความชอบหรือความต้องการที่จะเรียนอย่างไร ด้วยวิธีการใด เพื่อที่จะสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้เต็มที่และเพื่อให้เกิดผลสูงสุดแก่ตัวผู้เรียนเอง เป็นการเรียนรู้ของผู้เรียน (Perceptual Learning Style) โดยมีพื้นฐานอยู่บนคำจำกัดความของรูปแบบการเรียนโดย Reid (1987) และ Oxford (1993) (อ้างในไชยสิทธิ์ บุตรี, 2540) โดยสามารถแบ่งวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1.1 รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VSL-Visual Learning Style) หมายถึง การใช้สายตา อ่านเรื่องและการศึกษาแผนผัง แผนภูมิ และสื่อประกอบภาพอื่นๆ เช่น รูปภาพ ป้ายประกาศ วีดิทัศน์ และภาพยนตร์

1.2 รูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS-Auditory Learning Style) หมายถึง การฟังต่างๆ เช่น การฟังคำบรรยาย บทสนทนา แถบบันทึกเสียงและคำสั่ง

1.3 รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (KLS-Kinesthetic Learning Style) หมายถึง การปฏิบัติตนในสถานการณ์จำลองที่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวในสถานการณ์การเรียนนั้น เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การสัมภาษณ์ รวมถึงการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และการเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสมบูรณ์

1.4 รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการกระทำ (TLS-Tactile Learning Style) หมายถึง การลงมือกระทำงานต่างๆ เช่น การสร้างรูปจำลอง การทำการทดลองในห้องทดลอง และการเรียน จากวัตถุต่างๆที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำ

1.5 รูปแบบการเรียนรู้ตามลำพัง (ILS-Individual Learning Style) หมายถึง การที่ ผู้เรียนเรียนตามลำพังด้วยตนเองทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน

1.6 รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่ม (GLS-Group Learning Style) หมายถึง สถานการณ์ในการเรียนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับคนอื่นหรือเพื่อนร่วมชั้น ทั้งการทำงานเป็นคู่และ กลุ่ม

2. วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) หมายถึง รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ จุดมุ่งหมายธุรกิจ (English for Business Purposes) เป็นรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมาย เฉพาะ (ESP-English for Specific Purposes) (Dudley-Evan, 2002) ที่สถาบันภาษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษา 3 คณะ คือ คณะบัญชี บริหารธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์ โดยนักศึกษาที่สามารถลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายธุรกิจ ได้นั้น จะต้องผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปทั้ง 4 รายวิชา ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 ภาษาอังกฤษระดับกลาง และภาษาอังกฤษระดับสูง (ระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรี, 2551)

เนื้อหาและกิจกรรมรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเน้นการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ การดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจเพื่อการประกอบอาชีพของนักศึกษา ตัวอย่างหัวข้อการเรียน ได้แก่ การแนะนำตัว การรับโทรศัพท์ บทสนทนาทางสังคม การอธิบายลักษณะผลิตภัณฑ์ บทสนทนา เกี่ยวกับการเดินทางเพื่อติดต่อธุรกิจ เนื้อหาเกี่ยวกับการอ่าน และคำศัพท์ที่ใช้ในวงการธุรกิจ การ อ่านบทความธุรกิจขนาดสั้น และเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนจดหมายธุรกิจชนิดต่างๆ เช่น จดหมาย ขอข้อมูล สั่งซื้อสินค้า สมัครงาน ร้องเรียน ตอบการร้องเรียนของลูกค้า และการเขียนบันทึกภายใน วาระการประชุม รายงานการประชุมเป็นต้น (ระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรี, 2551)

3. นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร ปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 ได้แก่ นักศึกษา 3 คณะ ดังนี้

3.1 นักศึกษาคณะบัญชี ได้แก่ นักศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี

3.2 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ได้แก่ นักศึกษาในสาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการบริหารองค์กรและทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการจัดการธุรกิจสมัยใหม่ สาขาวิชาการคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ

3.3 นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ได้แก่ นักศึกษาในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การ
พัฒนา สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ และสาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ

4. ภูมิหลัง หมายถึง ความแตกต่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพแต่ละคน สำหรับการวิจัยนี้ ภูมิหลังของนักศึกษาจะพิจารณาความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่
เพศ คณะที่กำลังศึกษา และผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย

5. ระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย หมายถึง ระดับผลการเรียนรวมของวิชา
ภาษาอังกฤษทั่วไปทั้ง 4 รายวิชา ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2
ภาษาอังกฤษระดับกลาง และภาษาอังกฤษระดับสูง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยนำ
ระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 รายวิชา หาระดับคะแนนเฉลี่ย แต่เนื่องจากระดับผลการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นการรายงานผลการเรียนด้วย
ตัวอักษรภาษาอังกฤษ A B C และ D ดังนั้น ในการศึกษานี้จึงได้กำหนดระดับผลการเรียนเป็น
ระดับคะแนน ดังนี้

เกรด	ระดับคะแนน
D	1.0
D+	1.5
C	2.0
C+	2.5
B	3.0
B+	3.5
A	4.0

สำหรับการหาระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย สามารถหาโดยการใส่สูตร
ดังนี้

$$X = \frac{S1 + S2 + S3 + S4}{4}$$

กำหนดตัวแปรดังนี้

X = ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย

S1 = ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

S2 = ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2

S3 = ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษระดับกลาง

S4 = ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษระดับสูง

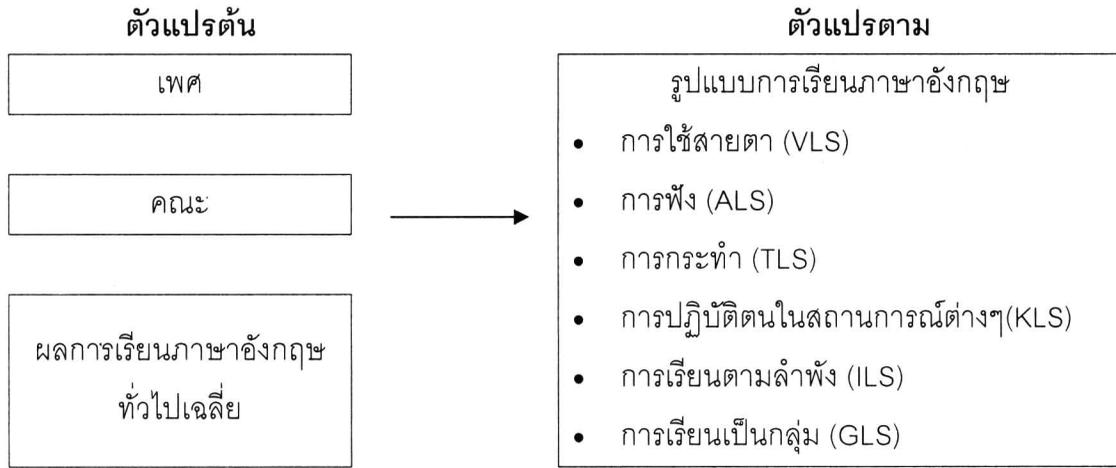
นำระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย (X) มาแปลความหมายสำหรับการนำเสนอและการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

ผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย	ความหมาย
3.26 - 4.00	ดีมาก
2.51 - 3.25	ดี
1.76 - 2.50	ปานกลาง
1.00 - 1.75	ไม่เป็นที่น่าพอใจ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้เรียนตระหนักถึงรูปแบบการเรียนของผู้เรียนและสามารถนำไปพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้
2. ผู้สอนสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาเป็นข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่เหมาะสมกับผู้เรียน
3. ผู้สอนสามารถนำผลที่ได้จากการศึกษาเป็นข้อมูลนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการปรับปรุงการจัดกิจกรรม เนื้อหา เอกสาร และสไลด์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพได้

กรอบแนวคิดของงานวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย